

Udskriftsdato: 22. december 2025

FOU nr 1983.21 (Gældende)

Afskedigelse på grundlag af udokumenterede samarbejdsvanskeligheder

Ministerium: Folketinget

Afskedigelse på grundlag af udokumenterede samarbejdsvanskeligheder

Kritiseret, at arbejdsdirektoratet ikke forud for en afskedigelsesbeslutning meddelte den ansatte konkrete oplysninger om afskedigelsesgrundlaget, som han kunne udtale sig om.

Endvidere kritiseret, at arbejdsdirektoratet meddelte den ansatte forkerte oplysninger om hans partsbeføjelser i henhold til offentlighedsloven. Udtalt, at afskedigelsen, således som sagen forelå oplyst, måtte anses for ulovlig.

Henstillet til arbejdsministeriet at meddele den afskedigede, hvad ministeriet på det nu foreliggende grundlag ville foretage sig.

(J. nr. 1983-135-00)

A klagede til mig over en afgørelse fra arbejdsministeriet, hvorefter ministeriet ikke fandt grundlag for at kritisere arbejdsdirektoratets behandling af sagen om hans afskedigelse fra en stilling som arbejdsformidler ved arbejdsformidlingen i København.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at A fra 1. august 1978 blev ansat som arbejdsformidler ved arbejdsformidlingskontoret i København.

I skrivelse af 18. januar 1982 indstillede arbejdsformidlingen i København til arbejdsdirektoratet, at A med udgangen af januar 1982 blev afskediget fra sin stilling som arbejdsformidler til fratræden den 31. maj 1982. Indstillingen om afskedigelse begrundede arbejdsformidlingskontoret således:

»...

Kontoret har konstateret at pågældende uanset henstillingen og advarsler fortsat ikke ønsker at medvirke til at skabe gode samarbejdsforhold i relation til såvel kolleger som ledelse, og (A) har senest givet skriftligt udtryk for, at han var ude af stand til at indordne sig under kontorets ledelsesform.

...«

Arbejdsformidlingskontoret meddelte endvidere arbejdsdirektoratet, at kontoret med øjeblikkelig virkning havde fritaget A for tjeneste.

Den skrivelse fra A, som er omtalt i arbejdsformidlingens indstilling af 18. januar 1982, og som var tillagt betydning for afskedigelsessagen, var en indberetning af 30. november 1981 fra A til arbejdsformidlingens tilsynsafdeling, hvori A anførte følgende:

»Mandag den 16. ds. anviser undertegnede 2 medlemmer af ... (fagforbund), kopi af anvisning og stamkort vedlægges.

Den 17. er jeg fraværende grundet jeg var tilforordnet ved kommunalvalget, da kommer de to anviste her til kontoret og taler med arbejdsformidler (B) angående at de finder der er problemer ved det anviste arbejde.

(B) skønner at indvendingerne er relevante og lover at der ikke vil komme indberetninger på sagerne.

Den 18. orienterer (B) mig om sin samtale og henstiller, at jeg stopper en eventuel indberetning. Min reaktion her på er at jeg svarer, at sagen beror på svarkort fra arbejdsgiveren.

Torsdag den 26. ringer ... a-kassen at medlemmet er hos kassen og skal have udbetalt penge, hvorfor man vil have en bekræftelse på at en indberetning ikke er på vej. Jeg må så meddele, at arbejdsgiverens

svar er af en sådan beskaffenhed, at anvisningssvaret er gået til tilsynsafdelingen, hvorfor indberetning kan forventes.

... (A-kassen) gør så gældende, at medlemmet i lighed med samtalen med (B) ikke er kendt med sådant arbejde. Jeg må fastholde at anvisningen er foretaget i god tro i henhold til foreliggende oplysninger på stamkort. A-kassen vil så tale med (B), dette kan ikke lade sig gøre, da han er fraværende grundet sygdommelding.

Jeg opsøger så tilsynsafdelingen for at undersøge hvordan sagen ligger, og finder der ud af at tilsynsafdelingen ikke er i besiddelse af arbejdsgiversvaret, men alene har de røde kopier af anvisningen. Trods ihærdig eftersøgen, bistået af ... (en medarbejder fra tilsynsafdelingen, C), finder man ikke ud af hvor dette svar er blevet af.

Dags dato bliver jeg opsøgt af (B) der kraftigt bebrejder mig at jeg ikke har stoppet sagen, som han havde lovet.

På mit svar om at jeg ikke kan stoppe post i huset, er reaktionen den, at det kan man nok finde ud af, og nu ville han ringe til ... (A-kassen), så må man se hvad man kan finde ud af.

På ny opsøgte jeg så (C fra tilsynsafdelingen) for at orientere om den seneste udvikling og blev rådet til at kontakte vor kontorleder ... for at høre hans indstilling til sagen. Dette ønsker jeg ikke, da jeg mener at denne er tilhænger af en vis »blød linie«, og jeg har i erindring at en administrativ medarbejder blev flyttet fra skranken på 1. sal, fordi vedkommende håndhævede reglen om at stemple »ikke mødt« for det klientel der ikke overholdt mødetidspunkter. Og det er en offentlig hemmelighed at denne regel ofte overtrædes.

Ved et møde i afdelingen for et par måneder siden fremgik det, at en medarbejder, oplært af... (kontorlederen), end ikke kendte denne regel.«

Den 19. januar 1982 udsendte arbejdsformidlingen en meddelelse B 1/82, hvorved det indskræpedes, »... at der i tilfælde hvor et ledigt medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse ikke giver møde på den af AF fastsatte mødedato, skal stemples »ikke mødt« på dagpengekortet for hver enkelt dag indtil pågældende faktisk giver møde ...«

Af en samtalerapport fra arbejdsdirektoratet fremgår det, at direktoratet den 20. januar 1982 telefonisk rettede henvendelse til A og meddelte A, at direktoratet ville undersøge sagen, og at A, så længe undersøgelsen stod på, måtte betragte sig som suspenderet fra tjenesten (ikke egentlig bortvist).

Direktoratet ville hurtigt træffe afgørelse. Såfremt der blev tale om afskedigelse af A, kunne afgørelsen påklages til arbejdsministeriet, og der ville i forbindelse med en eventuel klage være mulighed for at begære aktindsigt og kommentere arbejdsformidlingens udtalelser.

I skrivelse af 22. januar 1982 til arbejdsdirektoratet redegjorde arbejdsformidlingen nærmere for baggrunden for indstillingen om at afskedige A. Arbejdsformidlingen anførte følgende:

»... pågældende (har) igennem de senere år i stigende grad ... vist sig at savne evne til at samarbejde på en rimelig god måde, både med medarbejdere på samme niveau og med ledende medarbejdere.

Dette har givet anledning til hyppige klager fra medarbejdere, og gentagne gange har kontorets ledelse derfor set sig nødsaget til - for at sikre arbejdsroen - at forflytte arbejdsformidleren, herunder bl.a. fra kontoret ... til kontoret i Tøndergade.

De steder, hvor han gjorde tjeneste, opstod der hurtigt samarbejdsvanskeligheder, og disse har i den seneste tid manifesteret sig som en massiv uvilje hos store dele af det øvrige personale imod at samarbejde med den pågældende.

Denne udvikling kulminerede i slutningen af uge 2 i 1982, og samtidig fik kontorets ledelse kendskab til en redegørelse, som arbejdsformidleren den 30. november 1981 afgav til en medarbejder i kontorets

tilsynsafdeling, og hvori han bl.a. har givet udtryk for ikke at ville forelægge sine tjenstlige problemer for sine nærmeste foresatte. Kopi af denne redegørelse vedlægges til orientering.

Kontorets indstilling om afskedigelse af (A) er således, som anført i kontorets ovennævnte skrivelse, motiveret dels af hans manglende evne eller vilje til at medvirke til at skabe gode samarbejdsforhold, dels af hans skriftligt udtalte vægring imod at følge de fastlagte kommandoveje.

Det tilføjes, at sagen forud for kontorets afgørelse har været drøftet indgående med den pågældendes tillidsmand, arbejdsformidler (D), der er helt enig i afgørelsen.«

I skrivelse af 15. februar 1982 rettede Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark henvendelse til arbejdsdirektoratet om A's sag. Forbundet anførte, at det havde drøftet A's sag indgående med Arbejdsformidlingskontorenes Personales Landsklub; herefter måtte forbundet konkludere, at indstillingen fra arbejdsformidlingen om at afskedige A ikke var fyldestgørende begrundet. Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark og Arbejdsformidlingskontorenes Personales Landsklub ønskede derfor en forhandling om arbejdsformidlingens indstilling, forinden direktoratet traf afgørelse i sagen.

I skrivelse af 23. februar 1982 meddelte A arbejdsdirektoratet, at han havde haft en telefonsamtale med C, arbejdsformidlingens tilsynsafdeling, der var villig til at bekræfte A's fremstilling af arbejdsgangen i arbejdsformidlingen. C's klubformand havde imidlertid bedt ham om ikke at blande sig i sagen. C havde måttet love, at han kun ville udtale sig, såfremt der forelå en anmodning fra arbejdsdirektoratet, og da først efter at anmodningen havde været forelagt for ledelsen og tillidsrepræsentanten.

I skrivelse af 24. marts 1982 meddelte Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark arbejdsdirektoratet, at forbundet havde haft sagen til yderligere udtalelse hos såvel Arbejdsformidlingskontorenes Personales Landsklub som hos Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmarks klub ved arbejdsformidlingskontoret i København. Herefter ville HK frafalde kravet om en forhandling af sagen.

I skrivelse af 29. marts 1982 meddelte arbejdsdirektoratet A afskedigelse fra hans stilling som arbejdsformidler ved arbejdsformidlingskontoret i København til fratræden med udgangen af juni måned 1982. Meddelelsen blev givet under henvisning til arbejdsformidlingskontorets indstilling om afskedigelse af A på grund af samarbejdsvanskeligheder, og til, at sagens akter havde været forelagt Arbejdsformidlingskontorenes Personales Landsklub og HK, og at HK efter indhentede udtalelser fra landsklubben og HK-klubben ved arbejdsformidlingskontoret i København havde frafaldet ønsket om en forhandling.

I skrivelse af 6. april 1982 gjorde HK arbejdsdirektoratet opmærksom på, at A efter sin ansættelsesperiode havde krav på mindst 4 måneders opsigelse. HK tilføjede, at det i direktoratets skrivelse af 29. marts 1982 fremstod, som om det var forbundet, der havde medvirket til opsigelsen. Dette måtte forbundet tage kraftigt afstand fra »ikke mindst under henvisning til vort møde i arbejdsdirektoratet den 9. marts 1982 - hvor vi henstillede til direktoratet at overveje sagen endnu en gang«. Da forbundet gik ud fra, at der forelå en fejltagelse, bad det direktoratet om at udfærdige en ny skrivelse til A, »hvor der gives det korrekte varsel samt den korrekte motivering for den stedfundne afsked«.

I skrivelse af 7. april 1982 beklagede arbejdsdirektoratet over for A den fejlagtigt opgivne fratrædelsesdato. Direktoratet meddelte herefter, at den korrekte dato var udgangen af juni måned 1982. På given foranledning meddelte direktoratet endvidere A, at afgørelsen om at afskedige ham var truffet på grundlag af indstilling fra arbejdsformidlingskontoret i København, idet HK ikke har haft bemærkninger til sagen forud for afgørelsen.

Ved personlig henvendelse til arbejdsministeren den 23. september 1982 klagede A over arbejdsdirektoratets afgørelse om at afskedige ham.

I anledning af A's klage indhentede arbejdsministeriet en udtalelse fra arbejdsdirektoratet om sagen. Direktoratet redegjorde for brevvekslingen i sagen, og herefter anførte direktoratet, at »Da HK således, omend ikke direkte har accepteret, så dog heller ikke modsat sig afskedigelsen af (A), har direktoratet ment at måtte imødekomme arbejdsformidlingskontorets indstilling herom«.

I skrivelse af 29. oktober 1982 meddelte arbejdsministeren A, efter at have refereret brevvekslingen mellem arbejdsformidlingen, arbejdsdirektoratet og HK, at ministeren på baggrund af disse oplysninger ikke fandt anledning til at kritisere arbejdsdirektoratets behandling af hans sag.

Den 27. januar 1983 havde A en personlig samtale med en af mine medarbejdere om sagen.

I fortsættelse heraf klagede A i skrivelse af 1. februar 1983 til mig over arbejdsministerens svar til ham i skrivelse af 29. oktober 1982, hvorefter ministeren ikke fandt grundlag for at kritisere arbejdsdirektoratets behandling af hans afskedigelsessag. A anførte, at han ikke havde modtaget skriftlige eller mundtlige advarsler eller henstillinger fra arbejdsformidlingskontoret i København. A anførte endvidere, at hans skriftlige indberetning af 30. november 1981 (jfr. ovenfor) var afgivet efter anmodning fra arbejdsformidlingens tilsynsafdeling, og at han havde været forpligtet til at afgive indberetningen, da den vedrørte spørgsmål om lovstridigheder under hans ansvarsområde. A tilføjede, at han adskillige gange havde påpeget, at der foregik uregelmæssigheder i arbejdsformidlingen, og at han fandt, at det var forkert. Men det var kun inden for kontorets egne vægge, han havde gjort dette, hvilket han ikke fandt kunne være i strid med hans ytringsfrihed.

A's klage var vedlagt et (udateret) bilag, hvori han fremsatte kommentarer til arbejdsformidlingens skrivelse af 22. januar 1982. A anførte bl.a., at han blev flyttet til et nyoprettet kontor, fordi der ikke havde meddelt sig frivillige nok til dets bemanding. Herefter redegjorde A for sit arbejde på kontoret samt for nogle episoder, hvor han havde påtalt uregelmæssigheder m.v., hvilket efter hans opfattelse førte til, at der havde været nogle kolleger, han havde et anspændt forhold til. A anførte herefter, at han selv anmodede om at blive flyttet tilbage til kontoret i Tøndergade, bl.a. på grund af hans bopæls beliggenhed i forhold til dette kontor. A fik af en kontorleder i Tøndergade at vide, at han »skulle ind og rette op på et fagområde«. Efter at A overtog arbejdet i Tøndergade, skete der en stærkt øget ordretilgang. I Tøndergade havde A et godt samarbejde med sine kolleger indtil sommeren 1980, da der opstod problemer i forbindelse med arbejdsformidlingens ekspedition af klienter fra bistandskontorerne. A redegjorde nærmere for disse problemer, herunder for hans kollegers indstilling til dette arbejde.

A var uforstående overfor, hvad der skulle være kulmineret i uge 2 i 1982. Vedrørende hans indberetning af 30. november 1981 anførte han, at denne var udfærdiget, for at han ikke senere skulle blive gjort ansvarlig, hvis der kom forespørgsler om den pågældende sag. A bekræftede, at han var blevet rådet til at tale med sin kontorleder om sagen, men han undlod dette, fordi han anså det for formålsløst, da det var hans faste overbevisning, at sagen ville blive tiet ihjel. Hvis der senere kom forespørgsler, ville han herefter stå med ansvaret.

I anledning af A's klage anmodede jeg arbejdsministeriet, arbejdsdirektoratet og arbejdsformidlingen om udtalelser. I den anledning anmodede arbejdsdirektoratet arbejdsformidlingen om at indhente en udtalelse fra C, arbejdsformidlingens tilsynsafdeling.

I skrivelse af 28. marts 1983 bekræftede C rigtigheden af alt, hvad A havde meddelt i skrivelsen af 30. november 1981. Han oplyste videre, at A's to indberetninger, som af en af hans kolleger var henlagt under hans fravær, af tilsynsafdelingen var blevet videreindberettet til arbejdsløshedskassen, og at begge medlemmer var blevet idømt karantæne. Han bekræftede, at han havde rådet A til at kontakte sin kontorleder, og at A havde udtalt, at han ikke ønskede det, men årsagen hertil var, at A forgæves havde forsøgt. I den anledning havde C anmodet A om at sende en skrivelse om sagen til øverste ledelse.

C oplyste videre, at det var korrekt, at der fandt tilbagestemplinger sted i arbejdsformidlingen i tilfælde, hvor et medlem ikke var fremmødt den dag, der var afkrydset i pågældendes dagpengekort. Dette var der dog nu fra arbejdsformidlingschefens side sat kraftigt ind overfor. Endelig bekræftede C, at han var blevet advaret mod at udtale sig i sagen af tillidsmanden, og at han kun kunne gøre det, såfremt der kom en anmodning fra arbejdsdirektoratet.

I skrivelse af 8. april 1983 meddelte arbejdsformidlingskontoret i København, at kontoret ikke var i stand til at dokumentere de henstillinger og advarsler, som var omtalt i kontorets skrivelse af 18. januar 1983, idet disse ikke var afgivet i skriftlig form, men alene mundtligt ved uformelle samtaler med A i forbindelse med de forflytninger, som kontoret havde set sig nødsaget til at foretage for at sikre arbejdsroen. Med hensyn til A's påstand om, at det skulle være almindelig kendt, at reglerne om markering på dagpengekortet i tilfælde af udeblivelse fra fastsat fremmøde ikke overholdtes, bemærkede kontoret, at ledelsen ikke havde konstateret eller modtaget indberetninger om noget sådant. For at imødegå eventuel usikkerhed på dette område havde kontoret imidlertid, da A's notat af 30. november 1981 blev ledelsen bekendt, indskærpet reglen ved meddelelse nr. B 1/82 af 19. januar 1982 (jfr. ovenfor). Kontoret havde endvidere senere, foranlediget af en skrivelse fra arbejdsdirektoratet, indskærpet forbuddet mod tilbagestempling ved en yderligere B-meddelelse. A's forhold til den almindelige ytringsfrihed havde ikke af kontoret været inddraget i overvejelserne om hans tjenesteforhold. Kontoret havde ingen kommentarer til C's udtalelse af 28. marts 1983.

I skrivelse af 28. april 1983 meddelte arbejdsdirektoratet, at de nu indhentede udtalelser fra arbejdsformidlingen i København og C ikke gav grundlag for en ændring af direktoratets opfattelse, og at direktoratet - efter at A's faglige organisation havde givet afkald på retten til at forlange forhandling optaget med de ansættende myndigheder - havde fundet at måtte tage arbejdsformidlingskontorets indstilling om afskedigelse af A til følge. Hvad angår det under sagen fremkomne vedrørende uregelmæssigheder med hensyn til afstempling af ledigmeldte arbejdssøgende, finder direktoratet ikke for nærværende anledning til at foretage videre, efter at de gældende regler er blevet indskærpet arbejdsformidlingskontorets personale.

I skrivelse af 16. juni 1983 henviste arbejdsministeriet til udtalelserne fra arbejdsdirektoratet og arbejdsformidlingskontoret, hvorefter A har udvist manglende samarbejdsvilje samt erklæret ikke at ville indordne sig under kontorets ledelsesform. Arbejdsministeriet fremhævede i den forbindelse, at samarbejdsvanskelighederne havde eksisteret igennem længere tid med flere forskellige kontorer og havde været årsag til, at A var blevet forflyttet. Det var arbejdsministeriets opfattelse, at det - uanset hvad der lå til grund for uoverensstemmelserne - var uacceptabelt, at en medarbejder forårsager samarbejdsvanskeligheder og nægter at følge den sædvanlige kommandovej i kontoret. På den baggrund udtalte arbejdsministeriet, at ministeriet ikke fandt grundlag for at kritisere arbejdsdirektoratets behandling af sagen om A's afskedigelse.

I skrivelse af 12. juli 1983 fastholdt A, at han aldrig havde fået henstillinger eller advarsler, hverken mundtlige eller skriftlige, hverken formelle eller uformelle. A protesterede ligeledes mod påstanden om tvangsforflyttelse, idet han henviste til, at der i forbindelse med hans flytninger mellem kontorerne i arbejdsformidlingen ikke havde været antydning af ordrer eller tale om tvangsforflyttelse. I så fald ville A omgående have kontaktet sin faglige organisation om spørgsmålet. A anførte videre, at ud over afvisning af at foretage tilbagestempling havde han aldrig nægtet at udføre givne ordrer og aldrig nægtet at indordne sig under de givne ledelsesformer. A havde kritiseret, hvad han mente var forkert, men det skete ud fra ønsket om at tilgodese kontorets tarv bedst muligt.

I skrivelse af 26. august 1983 fremsatte A yderligere oplysninger til sagen. A rejste herved spørgsmål om sin adgang til at få betaling for udført overarbejde i arbejdsformidlingen.

Den 8. december 1983 oplyste A over for en af mine medarbejdere, at han ikke blev gjort bekendt med arbejdsformidlingens indstillinger om hans afskedigelse i skrivelserne af 18. og 22. januar 1982 forud for arbejdsdirektoratets afgørelse om at afskedige ham. A blev efterfølgende af HK gjort bekendt med skrivelserne af 22. januar 1982, som han afgav en udtalelse om til HK (det ovenfor side 24 omtalte udaterede bilag). Fra arbejdsformidlingen fik A imidlertid i januar 1982 mundtlig og skriftlig meddelelse om, at arbejdsformidlingen havde indstillet til arbejdsdirektoratet, at han blev afskediget på grund af sam-

arbejdsvanskeligheder. Arbejdsformidlingen henviste ved den lejlighed til, at A tidligere havde modtaget advarsler, hvilket A benægtede ethvert kendskab til.

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse til A:

»Jeg skal først bemærke, at min undersøgelse i sagen i anledning af Deres skrivelse af 1. februar 1983 alene omfatter Deres afskedigelsessag, idet arbejdsformidlingen, arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet ikke har haft lejlighed til over for mig at udtale sig om det, De har anført i skrивelsen af 26. august 1983 om Deres krav på overarbejdsbetaling.

De har gjort gældende, at der ikke i sagen er det fornødne grundlag for at afskedige Dem på grund af samarbejdsvanskeligheder.

Det fremgår af sagen, at De var ansat ved arbejdsformidlingskontoret i København i henhold til overenskomst mellem finansministeriet og Handels- og kontorfunktionærernes forbund i Danmark og arbejdsformidlingskontorenes personales landsklub (APL).

Ifølge overenskomstens § 9 finder funktionærlovens regler om (bl.a.) opsigelse anvendelse på ansatte efter overenskomsten.

Det er antaget i retspraksis, at den offentlige forvaltnings afskedigelse af funktionærer må anses for et led i forvaltningens offentligretlige funktioner, og at forvaltningen således ved sine afskedigelsesbeslutninger er begrænset både af funktionærlovens regler og af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, jfr. herved bl.a. dommen i Ugeskrift for Retsvæsen, 1958, s. 868 (H).

På linie hermed har ombudsmanden i en række sager givet udtryk for den opfattelse, at der i sager om uansøgt afsked på grund af påstået uegnethed, påståede samarbejdsvanskeligheder m.v., inden afskedigelse sker, i almindelighed bør gives den ansatte en redegørelse, der efter omstændighederne bør være skriftlig, for grundlaget for den påtænkte afskedigelse. Der sigtes herved til en redegørelse, der angiver de forhold fra den pågældendes side, der lægges vægt på, og som - for så vidt der foreligger bevismæssige spørgsmål - angiver det bevismæssige grundlag for, at de pågældende forhold antages at foreligge. Endvidere bør der gives den pågældende lejlighed til derefter at fremkomme med en udtalelse, der kan indgå i grundlaget for afskedigelsesmyndighedens endelige stillingtagen. Denne opfattelse, som har en vis støtte i princippet i tjenestemandenslovens §§ 20 og 31, stk. 1, og som må ses i sammenhæng med almindelige forvaltningsretlige grundsætninger vedrørende partsmedvirken (kontradiktion) i sager vedrørende bebyrdende forvaltningsafgørelser, er også lagt til grund i retspraksis, jfr. herved dommene i Ugeskrift for Retsvæsen, 1971, s. 830, og 1980, s. 131 (landsrettens dom).

Det fremgår ikke af sagen, hvorvidt De forud for afskedigelsen blev gjort bekendt med grundlaget for den påtænkte afskedigelse.

De har selv oplyst, at De ikke fik kopi af arbejdsformidlingens indstillinger til arbejdsdirektoratet om Deres afskedigelse, men at arbejdsformidlingen i januar 1982 mundtligt og skriftligt underrettede Dem om, at arbejdsformidlingen havde indstillet til arbejdsdirektoratet, at De blev afskediget, fordi arbejdsformidlingen var af den opfattelse, at De var årsag til samarbejdsproblemer på Deres arbejdsplads. De fik ikke oplyst, hvori samarbejdsproblemerne bestod, og De har bestridt, at De skulle være årsag til sådanne problemer.

Arbejdsdirektoratet, som havde kompetencen til at afskedige Dem, har efter det oplyste heller ikke meddelt Dem nærmere konkrete oplysninger om, hvori Deres samarbejdsproblemer bestod, jfr. herved også direktoratets udtalelse den 20. januar 1982 om, at De *under en ankesag* ville kunne få aktindsigt og kommentere arbejdsformidlingens udtalelser.

Efter min mening er det beklageligt, at De ikke - i overensstemmelse med de ovenfor anførte synspunkter om partsmedvirken forud for en afskedigelsesbeslutning - forud for arbejdsdirektoratets beslutning om at afskedige Dem fik meddelt konkrete oplysninger om grundlaget for Deres afskedigelse med henblik på, at De fik lejlighed til at udtale Dem herom. Ansvar for, at De modtog sådanne oplysninger om afskedigelsesgrundlaget, og for, at De fik lejlighed til at udtale Dem, påhviler efter min opfattelse i første række arbejdsdirektoratet.

Jeg har gjort arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet bekendt med min opfattelse.

Jeg må endvidere finde det beklageligt, at De under telefonsamtalen med arbejdsdirektoratet den 20. januar 1982 modtog fejlagtige oplysninger om Deres partsbeføjelser i henhold til lov om offentlighed i forvaltningen, der var egnede til at bibringe Dem den urigtige opfattelse, at De ikke allerede i forbindelse med arbejdsdirektoratets behandling af afskedigelsessagen havde ret til aktindsigt og til at fremkomme med en udtalelse, inden direktoratet traf afgørelse.

Jeg har gjort arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet bekendt med min opfattelse.

Til det anførte kommer, at der heller ikke under myndighedernes efterfølgende behandling af sagen er tilvejebragt nærmere oplysninger om de påberåbte samarbejdsproblemer, og at disse i første række skyldtes Deres forhold. De har i klagen til mig bl.a. bestridt at have modtaget skriftlige eller mundtlige advarsler fra arbejdsformidlingskontoret i København. De har gjort gældende, at Deres overflytning mellem de forskellige kontorer skete efter eget ønske, og De har nærmere forklaret baggrunden for Deres indberetning i notatet af 30. november 1981. Myndighederne har ikke i den anledning tilvejebragt mere præcise oplysninger om de forhold, der dannede baggrund for afskedigelsen. I sin skrivelse af 28. april 1983 har arbejdsdirektoratet således alene henvist til, at Deres faglige organisation havde givet afkald på forhandling efter overenskomstens § 11, og at man herefter fandt at måtte tage arbejdsformidlingskontorets indstilling om afskedigelse til følge.

Således som sagen foreligger oplyst for mig, må jeg herefter være af den opfattelse, at afskedigelsen må anses for ulovlig i forhold til Dem.

Jeg har gjort arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet bekendt med min opfattelse.

Jeg har samtidig henstillet til arbejdsministeriet at meddele Dem, hvad ministeriet på det nu foreliggende grundlag agter at foretage sig.

Jeg har udbedt mig underretning om, hvad der videre sker i sagen.

Jeg har i øvrigt henledt arbejdsministeriets opmærksomhed på det, De har anført i Deres skrivelse af 26. august 1983 om spørgsmålet om overarbejdsbetaling, og jeg har bedt arbejdsministeriet om at foranledige, at De modtager svar fra arbejdsdirektoratet/arbejdsministeriet på spørgsmålet om, hvorvidt den anvendte fremgangsmåde vedrørende »inddragelsen« af dette beløb har været korrekt.«

Arbejdsministeriet underrettede mig senere om, at ministeriet havde drøftet sagen med lønnings- og pensionsdepartementet samt indhentet en udtalelse fra kammeradvokaten, og at ministeriet på denne baggrund havde anmodet kammeradvokaten om at ville rette henvendelse til A med henblik på at søge sagen afsluttet ved forlig således, at A mod at give afkald på ethvert yderligere krav mod arbejdsministeriet fik udbetalt en godtgørelse under henvisning til funktionærlovens § 2 b på indtil 3 måneders løn samt overarbejdsbetaling, som A havde påpeget at have til gode.

Ministeriet ville underrette mig om, hvad der videre skete i sagen.

Supplerende oplysninger om sagen

Ved skrivelse af 18. oktober 1984 underrettede arbejdsministeriet mig om, at kammeradvokaten havde underrettet ministeriet om, at A efter omstændighederne havde accepteret et forligstilbud udgørende 3 måneders løn samt 11.051,32 kr. svarende til overarbejdsbetaling for 116 timer, og at ministeriet herefter betragtede sagen som afsluttet.

Jeg meddelte arbejdsministeriet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.